

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. IV. Statûs Sacerdotalis dignitas & sanctitas, ex collatione cum
Sacerdotio Melchisedech & Aron, ac ipsius Christi Domini nostri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

ad maiorem alium ordinem & munus exaltet, iuxta illud Apostoli: ^{Quae}
Tim. 3:13 *benè ministraverint, gradum bonum sibi acquirunt, & multam fiduciam in fide,*
quae est in Christo Iesu. Digni enim sunt, qui ad altiorem in Ecclesia gradum,
 qui est Sacerdotij, promoueantur; & propter fidelitatem, qua suum munus
 obeunt, magnam concipient in Deum fiduciam, quod possint alia præcla-
 riora præstare in virtute eiusdem Christi Domini nostri, cuius sunt Mini-
 stri.

CAPVT IV.

STATVS SACERDOTALIS DIGNITAS ET SANCTITAS
 ex collatione cum Sacerdotio Melchisedech, & Aaron, ac ipsius
 Christi Domini nostri.

AGNÆ SEMPER CVRÆ FVIT DEO DOMINO no-
 stro, dignitatem & Statum Sacerdotalem honorare: tri-
 buens Sacerdotibus magnam eminentiam & singulares eis
 exhibens fauores in tribus Legibus: Naturali, Scripta, &
 Euangelica, augens eos in secunda plus quàm in prima; &
 in tertia incomparabiliter plus quàm in vtraque. Vt enim veritas figuram,
 & corpus vmbra suam: ita Sacerdotium Euangelicæ Legis excellit Sa-
 cerdotia Legis naturalis & scriptæ, tanquam figuras & vmbra suas: per
 quas explicabimus sensim *amplitudinem* nostri Sacerdotij, quod est sum-
 mi ac supremi Sacerdotij Iesu Christi Domini nostri participatio quæ-
 dam, ad eum ei similis, vt oblatio, quam ipsemet in nocte suæ Passionis ob-
 tulit, corporis scilicet & Sanguinis sui Sanctissimi accidentibus panis
 & vini *tuba*: eandem ipsam offerant quotidie nostri Sacerdotes, imò ip-
 semet Christus per illorum manus offert. Ita enim officium, quod ipse per
 semetipsum tunc fecit, commisit alijs: vt illud ipsum continue per eos
 præstet, & eodem modo per eosdem Sacerdotes reliqua *ministra* ex-
 ercet, quæ eis commisit: vt pergant & promoueant, quod ipse in mun-
 do ante suam mortem designauit; & sic auctoritatem & honorem sum-
 mum, quem potuit, eis attulit. Quemadmodum enim impossibile est ali-
 ud Sacerdotium esse maius, quàm Iesu Christi Filij Dei viui; neque cogi-
 tari potest Sacrificium aliquod magis pretiosum, quàm quod ipse obtulit
 æterno suo Patri; nec actus magis heroici, quàm ipse fecerit in bonum ho-
 minum remittens illorum peccata, illos iustificans, dirigens ac perficiens
 vsque ad *æternam* vitam: ita non est possibilis alia participatio magis glo-
 riosa huius Sacerdotij, quàm illa, quæ splendet ac eminet in eo, quod
 ipse instituit in Lege Nuova, accipiens homines, quasi instrumenta vt per

eos om

eos omnia hæc officia præstaret: vt apparebit, si discurremus per ea, quæ in alijs duabus Legibus sunt gesta.

§. I. Sacerdotium Melchisedech.

PRIMUM in lege Naturæ illustre valde fuit Sacerdotium Melchisedech, de quo Diuina Scriptura ait: *Melchisedech Rex Salem offerens panem & vinum, erat enim Sacerdos Dei Altissimi, benedixit Abraham.* In quibus verbis quatuor insinuatur Sacerdotalis dignitatis excellentiæ. *Prima* fuit, quod voluerit Deus eam coniungere Regiæ dignitati, constituens, vt maneret in primogenitis & Personis Reipublicæ nobilissimis, & qui quasi Reges eam regerent & gubernarent: vt homines, qui externo & corporali hoc splendore ducuntur, magis reuererentur Sacerdotes, videntes eos etiam esse Reges. Vt apparuit in Sancto Iob, qui simul fuit Rex sicut tres eius amici; & ita eum appellant Septuaginta Interpretes; & simul fuit Sacerdos, vt indicant Sacrificia, quæ pro suis filijs & amicis obtulit.

ET HIC vsus fuit etiam apud gentiles, & nominatim apud Aegyptios, qui Sacerdotis dignitatem conferebant sapientiori; & Sacerdotibus Regiam dignitatem: ac propterea eos vocabant *Trismegistos*, id est ter maximos. Et fortè propterea tres Magi Reges, qui erant gentiles, obtulerunt Messia: tria dona, quæ tres has dignitates significabant; *b Aurum* tanquam Regi, *Thus* tanquam Sacerdoti, & *Myrrham* tanquam homini iusto, incorrupto & Sapienti: talis enim esse debet, qui has suscipit dignitates. Quod voluit Deus significari per nomen Melchisedech, Regem Salem: quemadmodum Apostolus interpretatus est, dicens: Illud nomen significare *c Regem Iustitiæ, & Regem pacis*, Vt sic intelligatur secunda excellentia *Sacerdotis Dei Altissimi*, quæ est, vt idem sit Rex: non vt alij Tyranni, aut mundani: sed Rex iustus, & pacificus: iustus in se ipso, & iustus in officij sui administratione; ita iustitiam administrando, vt quisque reddat, quod est Dei, Deo; & quod est proximi, ipsi proximo. Ex quo proueniet, vt sit pacificus in se ipso: pacificans carnem suam cum spiritu; & spiritum suum cum Deo suo; dan: que operam, vt etiam subditi sui pacem habeant cum Deo suo, & mutuam inter se ipsos. Quod totum magis adhuc perficitur Sacerdotij dignitate; Regia enim sola ad id non suffecisset. Cuius dignitatis tanta est amplitudo, vt de eodem Melchisedech addiderit Apostolus: *Sine patre sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vite habens.* Non quòd illis caruerit, cum verè fuerit homo purus; sed quòd in Scriptura Sacra nulla eorum fiat mentio: ideoque quoad nos est, atque si illa non habuisset; siquidem nihil eorum scimus. Causa autem cui Scriptura Sacra ea tacuerit, est, vt intelligatur, quod Sacerdotalis dignitas

1 Genes. 14.
8.

Pineda in
Iob. 1. 1. & 5.
Tobia. 2. 15.

b Matt. 2. 11.

c Hebr. 7. 2.

Supra.

cum eis adnexis, per se solam sufficiat ad honorem & auctoritatem homini conferendam; ita ut Sacerdos summi Dei non debeat gloriari de parentum amplitudine, antiquitate, & nobilitate sui generis: nec de patria, aut die, in quo natus est; nec rationem ullam ducere gloriosi sepulchri, in quo sit deponendus: sed totam suam amplitudinem & gloriam in eo collocare debet, quod Sacerdos sit Iustus, Sanctus, & pacificus: & quod officium suum dignè obeat. Quamvis enim meritò sit optandum, ut Sacerdotes has habeant terrenas qualitates, quòd filij sint proborum parentum, & nobiles genere: id tamen totum quasi nihil aestimari debet, comparatione Sanctitatis & Sacerdotij; quemadmodum stellæ veram habent pulchritudinem & splendorem in seipsis; præsentem tamen Sole sunt quasi non essent. Ne autem aliquis existimaret, excellentiam, quam habuit Melchisedech, ei provenisse ob Regiam dignitatem; non autem ob Sacerdotalem: nullam Scriptura Sacra actum commemorat aut ipso tantquam Rege factum; sed solum quos fecit, quæ erat Sacerdos: qui fuerunt tres; offerre scilicet Deo Sacrificium panis & vini; benedicere Abrahamo; & recipere ab eo decimas. Dignitas enim Regia non æquatur Sacerdotali, & præstantissimis eius actibus.

d Gen. 1, 16.

Ac propterea ait Hugo: quòd quemadmodum d *Deus* in mundi initio creavit duo magna luminaria: Solem, ut præfesset diei; & Lunam, ut præfesset nocti; ita constituit has duas dignitates, Sacerdotalem, quæ præfesset diei, & homines gubernaret in rebus spiritualibus, quæ tendunt in vitam æternam; & Regiam, quæ præfesset nocti, & eisdem homines gubernaret in ijs, quæ ad bonum mortalis huius vitæ pertinet: quæ vita nox censenda est, si cum altera conferatur. Et quemadmodum Sol Lunam excedit: ita Sacerdotalis dignitas Regiam superat.

e Hebr. 7. 4.

HÆ FVERVNT Melchisedech excellentiæ: de quo dixit Apostolus: *e intuemini quantus sit hic*, de quo hæc adeò excelsa & præclara dicuntur, quorum illud valde gloriosum fuit, quòd fuerit exemplum & significaverit Sacerdotium Iesu Christi veri Dei, & hominis Domini nostri: de quo dixit David: *f Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*. Habuit enim excellentias, quæ in eo Sacerdotio expressæ fuerunt, etiam cum infinito excessu. Ac propterea Apostolus dixit, quòd ipsemet Melchisedech *g assimilatus est filio Dei*, sicut dicimus imaginem & picturam similem esse & exactè referre hominem, cuius est imago & pictura; non autem dicimus ipsum hominem, similem esse imagini, & picturæ suæ. Fuit igitur Christus Dominus noster repræsentatus in Melchisedech, quatenus ipse Christus fuit verus Rex, & Sacerdos, *Rex Regum, & Dominus Dominantium*, Sacerdos summus & Princeps Sacerdotum, & per excellentiam Rex iustus & ipsius iustitiæ fons; Rex pacificus, & Author om-

f Psalm.

109. 4.

S. Thom. 3.

p. 9. 12.

Trid. Sess.

22 c. 1.

g Hebr. 7. 3

h Apoc. 19

. 6.

nis

nis pacis inter Deū & homines. De qua iustitia & pace præ alijs omnibus rebus gloriabatur; & quod in Melchisedech fuit parabola siue ænigma, in isto Dño fuit veritas. Qua homo enim nõ habuit Patrē; & qua Deus nõ habuit matrē, nec initiū habuit dierū suorū, nec finē est habiturus: eius que generatio est ineffabilis. Ideoq; quoad nos est quasi nõ esset: nam etsi credamus eam: intelligere tamen non possumus. Et quamuis fuerit verè Rex, nunquam tamen in hac vita mortali exercuit actiones Regis temporalis; sed de actibus Sacerdotis, & Magistri gloriabatur, offerens Patri æterno Panem & vinum: non tamen purum panem & purum vinum, sicut Melchisedech: sed corpus suum viuum accidentibus panis reatum; & suum pretiosum Sanguinem accidentibus vini obuelatum: quorum virtute cælestes benedictiones nobis communicat, quas sacra sua Passione & morte nobis comparauit.

EST NTIAM Sacerdos in æternum: nam ad finem vsq; mundi hoc Sacrifitium offeret, cuius fructus erit æternus. Ad id autem præstandum, instituit in suum locum Sacerdotes legis Nouæ: in quibus eadem inuenirentur excellentiæ: eò quod omnes essent secundum ordinem Melchisedech, & summo honore digni. Nam (vt S. Ignatius Martyr dixit) Sacerdotium summa est omnium honorum, qui in hominibus inueniuntur. Nam illi sunt Reges, & quidem regno magis glorioso, quàm sit temporale: quibus competit per singularem excellentiam quod S. Petrus dixit: vos estis regale sacerdotium; & seniores Apocalypsis glorificauerunt agnum, qui ob signatum librum aperuit: *Redemisti enim nos* (dicebant) *in sanguine tuo, & fecisti nos Deo nostro regnum, & Sacerdotes, & regnabimus super terram.* Non quod regia & Sacerdotalis dignitas, de qua nunc loquimur, omnibus Christianis conueniat: sed quod in ipsis tantum, & ex ipsis designet, & eligat Christus Dominus noster veros Sacerdotes, qui etiam sint Reges, non temporales, sed spirituales. Ac propterea (vt ait S. Chrysostomus) eorum regnum est multò excelsius, & præstantius. Nam temporali Regi commissæ sunt res omnes terrenæ; Sacerdoti autem cælestes; regi corpora; Sacerdoti animæ; Rex thronum suum habet in terrâ, Sacerdos in cælo: ibi enim approbatur, quod hic in terra ipse iudicio decreuerit. Rex gubernat violenter; Sacerdos autem enim consilio; ille corporalibus armis contra barbaros pugnat; hic contra Dæmones armis agit spiritualibus. Ac propterea maior est Sacerdotis Principatus, cuius manum Rex osculatur, & ab eo benedicitur: semper enim, vt ait Apostolus: *quod minus est à meliore benedicitur.* Ex quo S. Ambrosius deducit: quod quemadmodum aurum excedit plumbum, ita dignitas Sacerdotalis regiam excellit: & concludit: nihil est in hoc seculo excellentius Sacerdotibus; si quod sumus professione, actione potius quàm nomi-

ne de.

Epist. 10. ad
Smirneses

11. Petr. 2.9

K. Apoc. 5. 10
& c. 1. 6.Homil. 4. 8
5. de verbis
Isaia: 1. vidi
Dominum.1. Hebb. 7.7.
cc. Lib. de
c. dign. Sa-
cerdotis
c. 2.

2

ne demonstramus, ita ut vita dignitati, & officio conformetur. Ex quo fit ut Sacerdotes sint sicut Melchisedech, iustitiæ Reges & pacis: quorum munus est facere homines iustos; eosque cum Deo pacificare, remittentes eis peccata, gratiaque ac virtutibus eos exornantes. Et qui per ordinis Sacramentum hanc eis dat potestatem: simul dat Spiritum Sanctum, quo & ipsi sint in se iusti & pacifici: ut prius gaudeant bono illo, quod sunt alijs communicaturi. Accipit enim eos sibi in gentem Sanctam, &

3

regnum proprium: in quibus solus ipse regnet: ita ut nec patrem nec matrem agnoscant, nec genus, aut aliam cognationem; neque rem ullam terrenam: sed ipsum Deum solum; & in eo tantum gloriantur, quod eius sint ministri: & de nulla alia re, nisi in ordine ad ipsum Deum, iuxta illud, quod Moyses dixit benedicens Tribui Leui, in qua erat Sacerdotium antiquum: *m qui dixit Patri suo & matri sue: nescio vos, & fratribus suis: ignoro vos, & nescierunt filios suos, hi custodierunt eloquium tuum, & pactum seruauerunt. Benedic Domine huic fortitudini eorum, remunerans illos, ed, quod ita vitiliter propter tuum obsequium, omnes suos abnegarunt. Et quamuis multa alia opera præstent ob communicationem, quam cum reliquis hominibus habere debent: solum tamen gloriantur, & exultant de præcipuis. Quorum vnum est erga ipsum Deum: cui in sacro Missæ Sacrificio talem panem, taleque vinum offerunt, quod excellit illud, quod obtulit Melchisedech, plus quam quod viuens est, depictum excedit; & quod est cæleste, superat terrenum; quod est infinitum, finitum & limitatum; & ipsemet Creator vilissimam superat creaturam. Alterum est in ordine ad proximos: non enim sibi solis cibum hunc retinent; sed quemadmodum Melchisedech (ut affirmant Clemens Alexandrinus, & Theodoretus) ex pane & vino, quod obtulit Deo, partem dedit Abrahamo, eiusque famulis ex pugna redeuntibus: ita Sacerdotes communicant Principibus, totique populo Christiano hunc vitæ panem, ut robur, animique fortitudinem induant ad pugnam, quam contra Dæmonem habent. Quibus etiam per hoc Sacramentum, & alia, quæ illis conferunt, impetrant illis cælestes benedictiones, cum abundantia Diuinorum donorum. Quod si ab ipsis Sæcularibus Decimas, quibus alantur, suscipiant: multò maius est, quod ipsi illis dant: accipiunt enim ab illis, quod est corporale, & perituum; dant verò eis spirituale & æternum.*

m
Deut. 33. 9.

§. II. Sacerdotium Aaron,

TRANSEAMVS nunc ad Legem scriptam, in qua Deus Dominus noster Sacerdotium magno affecit honore, constituens illud in Tribu Leui, & in capite Aaron & filiorum ac Successorum eius: id quod insigni quodam miraculo confirmauit: cum enim iussisset singulas Tri-
bus

bus tradere Moyſi ſingulas virgas, & vniuſcuiuſque nomen ſuperſcribi virgæ ſuæ, & nomen Aaron in virga Tribus Leui; eaſque omnes poni in tabernaculo fœderis, dixit, eum à ſe eligendum in Sacerdotem, cuius virga ibi germinaret. Quæ cū ita eſſent facta, cœpit germinare virga Aaron in domo Leui; & rurgentibus gemmis, eruperunt flores, qui folijs dilatatis, in amygdalis deformati ſunt, reliquis omnibus virgis aridis, quales antea erant, remanentibus. Quo facto manſit Aaron in Sacerdotio confirmatus, & ſimul manifeſtata excellentia Status Sacerdotalis. Sacerdos enim florere debet doctrina, & vita exemplari, quæ luauē oleat Deo, & Eccleſiam ædificet, habeatque ſuum ſplendorem ad homines recreandos; debet etiam ornata eſſe folijs verborum prudentium, & piorum ad gloriam Dei & bonum proximorum, & proferre fructus Sanctorum operum, ſimilium amygdalis ſiue nucibus: quæ (vt Origenes perpendit) duplex habent tegumentū, alterū amarū alterum durum, defendens, quod intus latet, & quod alias nutrit; vita enim perfecta ſolet exterius regi operibus poenitentia, quæ ſunt carni amara; & laboribus vitæ actiua, qui ſunt duri graueſque debili corpori: interius autem latet Spiritus dulcis, & nutriens ac permanens. Si igitur hæc Deus à veteris Legis Sacerdotibus exigebat: quid petet ab ijs, qui ſunt in Lege Noua: cuius Sacerdotium infinitis partibus illud excedens, ſignificabatur virga illa Aaron? Si enim res bene perpendatur: quid aliud eſt panis, quem Sacerdos in ſuis manibus accipit, niſi virga quædam arida; quæ tamen poſita in tabernaculo Domini, virtute verborum conſecrationis repente, & in momento conuertitur in virgam illam florentem, de qua dixit Iſaias: *b Egre dietur virga de radice Ieſſe, & ſtor de radice eius aſcendet. Et requieſcet ſuper eum Spiritus Domini: Spiritus ſapientia, & intellectus, Spiritus conſilij, & fortitudinis, Spiritus ſcientia, & pietatis: & replebit eum Spiritus timoris Domini.* Quamuis enim ibi remaneant accidentia panis ad ipſam virgam contegendam: manet tamen ibi verè & realiter Summi Regis & Summi Sacerdotis poteſtas, cum flore Sanctiſſimæ ſuæ humanitatis, cum diuina ſua perſona coniunctæ; & cum omnibus fructibus ſatiſfactionum, ac meritorum, quos protulit ad communicandas nobis gratias & virtutes, quas nobis fuit promeritus. Quod ſi dixerimus cum S. Hieronymo: virgam Ieſſe eſſe virginem Sacraſſimam; & florem eſſe filium eius Sanctiſſimum: id non erit extra noſtrum propoſitum. Nam (vt ait S. Auguſtinus) veneranda eſt Sacerdotum dignitas: in quorum manibus velut in vtero virginis filius Dei incarnatur. Nam virtute Sanctiſſimæ Trinitatis, in eius manibus naſcitur ſtor Ieſu Nazarenus, qui natus fuit de virgine, cum virga ſuæ Diuinitatis & Omnipotentia; quam virga Aaron ſignificabat. Quantum igitur inter virgam & virgam diſcrimen? Quantum inter prodigium & prodigium? Aaronis virga

a Nū. 17, 8.

b Iſaia. ii.

in Iſaia. ii.

in Pſal. 77.

erat ex fragili amygdalo; virga autem Iesse, quæ in sanctissimo Sacramento later, est verus Deus & verus homo; illa protulit flores & folia, fructus utique viles ac perituros: hæc præstantissimos & æternos; illa reuifcebat sensim, & postea ad pristinam redijt ariditatem: hæc instanti formatur ibi, nec vnquam suum Esse amittit. Quæ tantæ est virtutis vt Sacerdotem ipsum & quemcunque Christianum, dignè eam sumentem ex virga arida conuertat in floridam; ex in deuoto deuotum; ex tepido feruentem; ex imperfecto perfectum: exstimulans enim ad producendos flores feruentium desideriorum, folia verborum sanctorum, & fructus clarissimorum operum in omni genere virtutum, multò magis excellentium & gloriosarum interius, quàm exteriori appareant. Eius enim est verbum illud: *c Qui manducat me, viuet propter me;* ducetque vitam quandam florentem, & fructuosam meæ similem. Ex quibus apparet excellentia status Sacerdotalis in Euangelica Lege, qui prodigiosam aded conuersionem efficit, in proprium ipsius Sacerdotis commodum, & plebis totius vtilitatem. De qua conuersione potius gloriari debet, quàm de rebus omnibus creatis: siquidem in hac virga Iesse omnem suum inueniet remedium. De qua virga licet in sensu mystico intelligere, quod Christus Dominus noster duodecim suis Apostolis dixit, cum eos ad Euangelium prædicandum mittebat: *c ne quid tollatis in via, neperam, neque panem, neque in zona, nisi virgam tantum,* quæ sit vobistanquam fulcimentum. Quæ autem virga hac præstantior, & firmior? Cuiusmodi inniti licebit cum magno nostro solatio; eritque nobis pro pane, & ære, rebusque omnibus; nam in ea sola omnia inueniemus excellentiori multò modo, quàm si ipsasmet res haberemus.

SED non vacat mysterio, quòd cum Deus dixisset, virgam, quæ germinaret, fore signum eius, quem ipse in Sacerdotem elegisset: non fuerit postea contentus, quòd virga Aaron gemmulas germinasset, quod futurum promiserat: sed etiam voluit, vt ex turgentibus gemmis flores erumperent, folia, & fructus. Nam (vt Origenes dixit) Deus Dominus noster aded est liberalis: vt plus det, quàm promittat. Vt Sacerdos intelligat, se debere esse valde liberalem erga suum Deum; neque existimare, satis sibi esse, quòd exequatur quæ votis suis, aliisque obligationibus statui suo annexis promisit: sed ad multò plura sese extendere, vt gratum se ostendat, placeatque Creatori suo.

ALIVM etiam fauorem exhibuit Deus Sacerdotibus antiquis, ad eos honorandos: qui fauor eadem virga exprimebatur. Illa enim est signum potestatis, quam habent Reges, iudices, & gubernatores Reipublicæ. Quamobrem dixit Dauid: *e virgam regni Christi futuram virgam directionis,* qua nos esset gubernaturus, ac directurus in vitam æternam,

c Ioan. 6. 58.

d Marc. 6. 8.

*Abud Gless.
illius loci.*

c Psal. 44.

nam,

nam, quod præstat per Sacerdotes. Antiquos fecit gubernatores populi sui; voluitque esse iudices in gradu Appellationis in controuersijs & litibus dubijs occurrentibus. *f Si difficile, inquit, & ambiguum apud te iudicium esse perspexeris; & iudicium intra portas tuas videris verba variari: quia vnus dicet, hoc esse homicidium, alter verò dicet non esse; vnus dicet, hanc esse lepram, & alter dicet non esse: Surge & ascende ad locum, quem elegerit Dominus Deus tuus. Veniesq; ad Sacerdotem Leuitici generis, & facies quodcumque tibi dixerit, qui autem superbierit, nolens obedire Sacerdotis imperio, morietur homo ille.*

f Dent. 17. 8

Et ipsemet Christus Dominus noster, hanc illorum rationem habens, causam detulit eis, cum sanabat leprosos iubens eos *g ostendere se Sacerdote; vt ille index esset sanitatis & mundiciei, quam ipse Christus eis dederat.*

g Matt. 8. 4
Luc. 17. 14

SED quæ comparatio huius honoris cum eo, quem SACERDOTIBVS Nouæ Legis detulit: quos constituit iudices omnium controuersiarum ad animas spectantium; & lepram, qua illæ solent maculari? Auger verò plurimum eorum excellentiam potestas illis collata, (vt ait *Lib. 3. de Sacerdotio.* SANCTVS CHRYSOSTOMVS) non solum ad declarandum aliquem esse à lepra mundum; sed etiam, vt ipsi eos mundent, qui ea sunt infecti: nam, qui leprosus ad eorum Tribunal accedit: cum de illa ipsi iudicant & absoluunt: ille mundus manet à lepra, quam habebat. Summum, quod SACERDOTES antiqui faciebant, erat sacrificijs ac cæremonijs: quas lex in pœnam alicuius culpæ constituebat; immundiciem externam purgare. nostri autem ab interiori purgant immundiciam, quam homo contrahit peccato suo; & à lepra æternæ pœnæ, quam propterea erat promeritus. Quod vt Sacerdotes rectè præstare possint, datur eis Spiritus Sanctus cum septem eius donis, sapientiæ, scientiæ, & cæteris. Quamobrem meritò eorum potestas non censenda est arida virga; sed florens, sicut illa Iesse: in qua Spiritus Domini requiescit: qua statim atque pœnitentem tangunt, etiam si sit ex & virga arida, faciunt florere, communicantes ei gratiam & virtutes supernaturales: & profert flores, folia, fructusque præclaros, cum Contritionis, Confessionis, & Satisfactionis actus exercet: vt perfectam obtineat peccatorum remissionem.

DE NIQVE virga Aaron, quæ prius arida erat, & ornatu exuta, quem stipiti suo vnita habebat: postea Dei virtute vestita fuit, suisque floribus, folijs, ac fructibus exornata: nec amplius profanis vsibus fuit applicata; sed *h reposita in tabernaculum testimonij, & in ipsa arca testamenti, in perpetuam Sacerdotij Aaron memoriam; & in signum, quod*

h Nū. 17. 10
i Hebr. 9. 4.

k 2 Paral.
29. 11.

l Nū. 18. 20.
m Deut. 10.
9 c. 8. 2.
n Zach. 2. 8.

Lib. 13. An
tiq. c. 8.

o Leuit. 21.
10.
Epist. ad
Fabiolam.

p 1. Tim. 5.
37.

Deus ipsum accipiebat in suum, suoque seruitio in perpetuum dedicabat, iuxta illud quod Rex Ezechias Sacerdotibus dixit: *k Vos elegit Dominus ut stetis coram eo, & ministretis illi, colatisq; eum, & cremetis ei incensum.* Et ut Tribus Leui omnino se obsequio eius dedicaret; noluit eam habere aliquam hereditatem, aut bona temporalia, & speciales fundos, sicut alia Tribus habebant; *l Dominus enim ipse hereditas eorum erat, m & possessio eorum,* quia in se recepit eos alere ex oblationibus populi: tantoque zelo eos protexit, ut diceret: *n Qui tetigerit vos, tangit pupillam oculi mei.* Eodem magno etiam honore affecit, induens eos vestibus ingentis gloriae, quae dignitatis eorum amplitudinem praeferrerent; & admirariorem ac reuerentiam adferrent eos aspicientibus. Idque adeo ut Alexander Magnus, teste Iosepho, cum ingrederetur Ierusalem, ei que obuiam exiret summus Sacerdos Pontificali habitu indutus, ipse ex equo descendens eum adorauerit. Et in Leuitico prohibuit ei Deus: *o caput suum cuiquam discooperire,* in signum (ut ait S. Hieronymus) supremae suae auctoritatis, Omnia autem haec cum maiori adhuc excellentia inueniuntur in Sacerdotio Legis Euangelicae: quod est participatio quaedam Sacerdotij Christi Domini nostri, cum quo Sacerdotes nostri sunt spiritualiter coniuncti; & a quo internarum vestium ornatum accipiunt, praestantium scilicet virtutum; suntque electi, ut semper in eius conspectu versentur: non solum quia ille Deus est, sed etiam quia homo; eo modo, quo ipse nobiscum in terra est, ei seruientes, & honorem deferentes, ac ineesum & Orationes offerentes; & loco carni, agnorum, ac vitulorum offerentes ei carnem & sanguinem Agni Dei, qui tollit peccata mundi, quae caro & sanguis manent perpetuo intra ipsam Ecclesiam in Sanctissimo Altaris Sacramento, in testimonium supremi eius Sacerdotij. Et ipsemet Dominus vult esse eorum hereditas & possessio, tradens seipsum illis quotidie in cibum & escam: qui recipit in seipsum eos protegere, alere, suoque alimento & honore spirituali ac temporali honorare. Nam (ut Apostolus dixit): *p Qui bene praesunt Praesbyteri duplici honore digni habentur: & mundi huius Principes hanc eorum dignitatem agnoscetes, seipsum propter eam eis demittunt.*